

Sonet

Florin Pindaru

I

Trece luna peste bolta
Ceriului de nestemate
Cu-argintatul ei spectacol
De lumini și voluptate
Și iscându-se deasupra
Până către noi se-ntinde
Întratât încât lumina
În mocirlă se cuprinde.

Sâmburul de licărire
Prins sub stratul gros de lut
Mâine sigur plămădeală
Fi-va altui început
Cum și omul bunăoară
Coborând pieziș din stele
S-a-nglodat pe sine însuși
În rovina soartei rele.

Biet aluat răsfărâmtat
Slab, urât și-n suferință
Cât necaz a strâns înaltul
Într-o singură ființă!
Din noian de stele lucii
Azvârlit în zări închise
A rămas din om atâta
Carne pe-un schelet de vise.

II

Gând netrebnic și străin,
Gând stârnit din fum și ceață
Reclădești, în chip hain,
Ce-am distrus în altă viață.
În pustiul fără margini
Care-n taină mă petrece
Tu durezi o zare nouă
Din ruina grea și rece.

Soare proaspăt și curat
Îmi ridici peste dezastru
Ca un sol dorit de pace

Ridicat peste vreun castru.
Blând izvor, cu apă vie
Îmi așterni oriunde-n cale
Ca, nsetat de lungă vreme,
Să caz rob iar vrajei tale.

Să mă-mbăt cu fericirea
Și să gust din nou paharul
Ca s-ajung la urmă iar
Să înghit întreg amarul.
Știu acum, ah și-am să știu,
Că se surpă toate-odată
N-am a mai jeli degeaba:
Din senin se iscă zloată.